

Arrest

nr. 123 373 van 29 april 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 4 maart 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS loco advocaat S. COPINSCHI en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U bent hier in België samen met uw vrouw, Y. Z. (...) (O.V. xxxxxxx), jullie meerderjarige dochters, Z. I. (...) (O.V. xxxxxxx) en A. I. (...) (O.V. xxxxxxx), en jullie minderjarige kinderen.

In 1994 brak de Eerste Tsjetsjeense Oorlog uit. U sloot zich aan bij het leger van de onafhankelijke Tsjetsjeense Republiek. Tijdens de oorlog was u commandant van een speciale verkenningseenheid. U stond bekend onder de naam 'Ra. (...)'. U legde de wapens neer bij het einde van de oorlog in 1996.

Eind 1999 begon de Tweede Tsjetsjeense Oorlog. U vluchtte samen met uw vrouw, uw kinderen en uw moeder via Ingoesjetië naar Kazachstan. Vanaf 2000 tot 2012 woonden jullie in de stad Almaty in Kazachstan. Het leven was er niet gemakkelijk. Hoewel uw gezin geregistreerd werd bij het

UNHCR, moest u jullie tijdelijke verblijfsstatus in Kazachstan steeds laten verlengen, waarvoor telkens steekpenningen moesten worden betaald. Na jaren in Kazachstan te hebben gewoond, begonnen jullie na te denken over een terugkeer. Uw moeder wilde sterven in haar geboorteland. Jullie hoorden ook berichten dat de situatie in Tsjetsjenië was verbeterd en dat terugkeerders steun ontvingen van president Kadyrov.

In de zomer van 2011 ging uw moeder als eerste naar Tsjetsjenië om de terugkeer van het hele gezin voor te bereiden. Ze ging naar jullie oude huis in de Lesnayastraat in Grozny. Er bleek echter al een andere vrouw in jullie huis te wonen. Zij beweerde dat ze het huis rechtmatig had gekocht van een bepaalde man. Ze kon ook een aankoopakte voorleggen. Uw moeder stapte naar het wijkcomité en naar de wijkagent om te klagen. Daar werd ze geconfronteerd met de man die jullie huis had ingenomen en doorverkocht. Deze man bedreigde haar in het bijzijn van de wijkagent. Later kwam uw moeder te weten dat het ging om een zekere A.-K. Z. (...), een man die banden zou hebben met het regime van Kadyrov. Op 8 augustus 2011 diende uw moeder een klacht in bij de lokale afdeling van de MVD (Ministerie van Binnenlandse Zaken). Op 23 januari 2012 liet de MVD weten dat er geen strafrechtelijke procedure zou worden opgestart naar aanleiding van haar klacht. Uw moeder diende een nieuwe klacht in bij de procureur-generaal van Tsjetsjenië tegen de personen die haar huis hadden ingenomen en tegen de manier waarop de MVD haar klacht had afgehandeld.

Begin augustus 2012 reisde u met uw vrouw en kinderen naar Tsjetsjenië. Jullie kwamen aan op 5 augustus 2012 en gingen eerst naar enkele familieleden. Na enkele dagen gingen u, uw vrouw en uw moeder naar jullie oude woning in de Lesnayastraat om jullie eigendom op te eisen van de huidige bewoonster. De kinderen bleven achter in het huis van uw tante R. (...) in het dorp Aldy. Toen jullie aankwamen, vertrok de bewoonster onmiddellijk. Jullie begonnen het huis op te ruimen en bleven er ook overnachten. In de nacht van 9 op 10 augustus 2012 vielen gewapende en gemaskerde mannen binnen. U werd ernstig geslagen. Ze waren op zoek naar Ra. I. (...). Aan de hand van uw paspoort kon u hen echter overtuigen van het feit dat u niet Ra. (...) was (uw roepnaam), maar wel Z. (...) (uw officiële naam), de zogezegde neef van Ra. (...). Hierna vertrokken uw belagers. Ze namen echter al jullie identiteitsdocumenten mee. De zoon van R. (...) kwam jullie ophalen en bracht jullie terug naar Aldy. Uw vrouw en moeder bleven in Aldy, maar u vertrok linea recta naar Ingoesjetië om onder te duiken.

Van augustus 2012 tot september 2013 leefde u ondergedoken in het huis van een vriend in de stad Karabulak in Ingoesjetië. Uw vrouw, uw kinderen en uw moeder leefden ondergedoken bij tante Raisa in Tsjetsjenië. Jullie hadden geen enkel contact met elkaar. Enkele weken na het incident ontvingen jullie een antwoord van de procureur-generaal op de klacht die uw moeder had ingediend. De klacht werd opnieuw onontvankelijk verklaard. Tijdens jullie onderduiken regelde uw zus verschillende nieuwe identiteitsdocumenten voor u en uw gezin. In deze periode overleed uw moeder ook aan de gevolgen van een hersenbloeding.

Op 22 september 2013 vertrokken jullie uit het land. Een familielid bracht u met de auto naar Aldy, waar uw vrouw en kinderen werden opgepikt. Vervolgens reden jullie verder naar Oekraïne. Daar stapten jullie over in het laadruim van een vrachtwagen, waarmee jullie de grens met Polen overstaken. In Polen stapten jullie opnieuw over in een minibusje, waarmee jullie via Duitsland naar België reisden. Jullie kwamen aan in België op 26 september 2013 en vroegen dezelfde dag asiel aan.

Vanuit België vernam u dat uw neef, S. I. (...), in de zomer van 2013 werd gearresteerd door de autoriteiten. Hij werd ondervraagd over uw verblijfplaats. Uw andere familieleden zouden ook in de gaten worden gehouden door de autoriteiten.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U vreest dat u in Tsjetsjenië zult worden vervolgd door de autoriteiten omwille van een dispuut over de eigendomsrechten van uw huis in de Lesnayastraat in Grozny, dat u hadden verlaten bij het uitbreken van de Tweede Tsjetsjeense oorlog en dat u terug wilden betrekken na uw terugkeer uit Kazachstan in 2012. U zou ook worden gevisieerd omdat u actief was als strijder in de Eerste Tsjetsjeense Oorlog van 1994 tot 1996.

Het Commissariaat-generaal kan echter geen geloof hechten aan uw asielrelaas.

Ten eerste konden verschillende manifeste tegenstrijdigheden worden vastgesteld tussen de verklaringen van u en uw gezinsleden betreffende het incident in augustus 2012, waarbij er gewapende en gemaskerde mannen in jullie woning zouden zijn binnengevallen en waarbij u ernstig zou zijn geslagen en bedreigd. Zo vertelde u tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal dat u en uw gezin op 5 augustus 2012 in Tsjetsjenië toekwamen. U zei dat jullie eerst enkele dagen bij familieleden bleven logeren. Op 9 augustus 2012 zouden u, uw vrouw en uw moeder naar jullie woning in de Lesnayastraat in Grozny zijn gegaan om de woning terug op te eisen. De kinderen bleven achter in het huis van tante R. (...) in het dorp Aldy. Jullie kwamen om 10 uur in de ochtend aan in de Lesnayastraat en begonnen het huis op te ruimen. Die avond bleven jullie in het huis overnachten. Nog diezelfde nacht, de nacht van 9 op 10 augustus 2012, zouden er kort na middernacht gemaskerde en gewapende mannen in het huis zijn binnengevallen en zou u zijn geslagen en bedreigd (CGVS, p. 7, 9, 19-22). Uw vrouw vertelde echter een volledig ander verhaal. Zij beweerde dat jullie reeds op 8 augustus 2012 naar de woning zouden zijn gegaan en dat jullie daar vervolgens enkele dagen zouden zijn gebleven om op te ruimen. Jullie zouden daar dus enkele nachten zijn blijven slapen voor de problemen begonnen. Volgens uw vrouw zou de inval in jullie woning pas hebben plaatsgevonden in de nacht van 10 op 11 augustus 2012 (CGVS vrouw, p. 5, 7). Dit betekent dat jullie reeds drie dagen in jullie woning aanwezig waren toen het incident gebeurde, hetgeen natuurlijk manifest tegenstrijdig is met uw verklaring als zou de inval al op de eerste nacht hebben plaatsgevonden. Toen uw vrouw met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, beweerde zij dat u zich waarschijnlijk had vergist. Ze zei dat haar versie van de feiten de juiste was (CGVS vrouw, p. 10). Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, zei u ook dat u zich had vergist en dat uw vrouw waarschijnlijk gelijk had (CGVS, p. 27-28). Deze uitleg is niet afdoende. Het is namelijk een significant verschil of het incident plaatsvond op dezelfde dag dat jullie de woning betrokken dan wel enkele dagen later, nadat jullie enkele nachten zonder problemen in de woning hadden doorgebracht. Daarom kan deze tegenstrijdigheid bezwaarlijk aan een loutere vergissing worden toegeschreven. Daarenboven moet worden opgemerkt dat ook uw eigen opeenvolgende verklaringen over dit incident flagrant tegenstrijdig waren. Tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde u immers uitdrukkelijk dat u, uw vrouw en moeder reeds op 5 augustus 2012 naar jullie woning zouden zijn teruggekeerd om op te kuisen en dat de inval in de woning gebeurde op 10 augustus 2012 tegen middernacht (CGVS vragenlijst, nr. 3.5). Dit zou dus betekenen dat jullie minstens vijf dagen in jullie eigen woning zouden hebben doorgebracht vóór de inval plaatsvond, wat absoluut onverenigbaar is met het verhaal dat u ophing bij het Commissariaat-generaal als zou de inval reeds gebeurd zijn tijdens de allereerste nacht dat jullie in de woning waren. Toen u met deze tegenstrijdigheid in uw opeenvolgende verklaringen werd geconfronteerd, zei u opnieuw dat u zich had vergist. U bleef erbij dat uw vrouw het bij het rechte eind had. U zei dat u misschien geheugenproblemen hebt (CGVS, p. 28). Omwille van redenen die verder in deze beslissing zullen worden besproken, meent het Commissariaat-generaal dat uw verwijzing naar geheugenproblemen en het medisch-psychologische attest dat u in dit verband voorlegde, geen verschoning vormt voor deze verschillende manifeste en ernstige tegenstrijdigheden betreffende dit cruciale incident in uw asielrelaas.

Aansluitend moet worden opgemerkt dat ook de verklaringen van uw dochter A. (...) over dit incident flagrant tegenstrijdig bleken met de verklaringen van u en uw vrouw. Uw vrouw vertelde dat jullie op 8 augustus 2012 naar jullie oude woning gingen en dat jullie de kinderen toen achterlieten bij tante R. (...) in het dorp Aldy. In de nacht van 10 op 11 augustus 2012 zou het incident zijn voorgevallen. Korte tijd na het incident zou de zoon van R. (...) jullie hebben opgehaald. Hij zette uw moeder en uw vrouw af bij de kinderen in Aldy, waarna hij meteen doorreed om u naar Ingoesjetië te brengen (CGVS vrouw, p. 5, 7, 8). U sloot zich in tweede instantie aan bij dit verhaal van uw vrouw, nadat u met de tegenstrijdigheid tussen de versies van u en uw vrouw werd geconfronteerd (CGVS, p. 28). Uit jullie verklaringen valt dus af te leiden dat jullie kinderen hooguit enkele dagen zonder jullie aanwezigheid bij tante R. (...) zouden zijn gebleven (van 8 tot 11 augustus 2012). Uw dochter A. (...) vertelde echter een ander verhaal. Tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken vertelde zij dat jullie, na jullie terugkeer in Tsjetsjenië, allemaal bij R. (...) in Aldy gingen logeren. Vervolgens vertelde zij: "Mijn ouders zijn van daaruit vertrokken naar ons huis in Pervomayskaya (...) Ongeveer een week later keerde mijn moeder alleen terug naar Aldy." (CGVS vragenlijst A. (...), nr. 3.5). Deze versie van de feiten, dat u en uw vrouw ongeveer een week weg zouden zijn geweest om jullie oude huis te gaan renoveren, komt opnieuw niet overeen met de verklaring van u en uw vrouw dat de kinderen

hooguit enkele dagen zonder jullie in Aldy zouden hebben verbleven. Tijdens haar gehoor bij het Commissariaat-generaal vertelde A. (...) dan weer dat jullie slechts twee of drie dagen waren weggeweest naar jullie woning in Pervomayskaya (CGVS A. (...), p. 4). Toen A. (...) met haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd geconfronteerd, antwoordde zij dat ze zich toen waarschijnlijk had vergist omwille van de stress van de omstandigheden (CGVS A. (...), p. 4). Het lijkt echter weinig waarschijnlijk dat deze tegenstrijdigheid aan een loutere vergissing kan worden toegeschreven. Er moet immers worden opgemerkt dat de verklaringen van uw dochter na haar interview werden voorgelezen in het Russisch, waarna zij zich hiermee akkoord verklaarde door het plaatsen van haar handtekening. De vaststelling dat niet enkel u en uw vrouw flagrant tegenstrijdige verklaringen aflegden over dit sleutelmoment in jullie asielrelaas, maar dat jullie verklaringen ook nog eens tegenstrijdig bleken met de verklaringen van jullie dochter, doet in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas.

Vervolgens kon na het gehoor bij het Commissariaat-generaal en na grondige studie van uw dossier nog een bijkomende tegenstrijdigheid worden opgemerkt tussen uw opeenvolgende verklaringen voor de Belgische asielinstanties. Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal vertelde u dat u tijdens de inval in jullie woning werd geslagen en bedreigd door uw belagers. U zou ook een conversatie hebben gehad met deze mannen. U zei dat uw belagers op zoek waren naar Ra. (...), maar dat u hen ervan kon overtuigen dat u niet de man was die ze zochten. Toen u werd gevraagd of uw belagers u toen een bepaalde boodschap meegaven, bijvoorbeeld of ze u iets zeiden over de woning die u wilde claimen voor uw familie, antwoordde u kordaat: "Neen. Over het huis werd niets gezegd. (...)" (CGVS, p. 21). Tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde u nochtans heel uitdrukkelijk dat uw belagers u wel zouden hebben aangesproken over de problemen in verband met uw woning. U beschreef hoe de inval in de woning gebeurde en zei vervolgens: "Ze vroegen ondertussen of het niet duidelijk was dat zij de eigenaar [van het huis] waren." (CGVS vragenlijst, nr. 3.5). Uit uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat uw belagers u duidelijk zouden hebben gemaakt dat hun interventie wel degelijk iets te maken had met het dispuut over de woning. Het is dan ook niet geloofwaardig dat u tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal met klem beweerde dat er tijdens de inval niets werd gezegd over de eigendomskwestie betreffende de woning. De vaststelling dat u niet alleen tegenstrijdige verklaringen aflegde over de chronologie van dit belangrijke incident, maar ook over wat uw belagers u precies duidelijk wilden maken, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten tweede konden enkele zwaarwichtige vaststellingen worden gedaan betreffende de identiteitsdocumenten die u en uw gezinsleden voorlegden aan het Commissariaat-generaal. U vertelde dat u uw Russisch intern paspoort niet kon voorleggen omdat dit document in beslag was genomen tijdens de inval in uw woning in augustus 2012. Ook de interne paspoorten van uw beide meerderjarige dochters zouden toen in beslag zijn genomen. U en uw dochters legden wel tijdelijke identiteitsbewijzen voor (cf. stuk 1 en kopie stukken dochters toegevoegd aan administratief dossier). U vertelde dat uw zus via bepaalde connecties deze documenten voor jullie regelde in de periode dat jullie ondergedoken leefden. Dit zou kort voor jullie vertrek naar Europa zijn gebeurd (CGVS, p. 9-10). Uw vrouw verklaarde dat uw zus deze tijdelijke identiteitsdocumenten had geregeld na 16 september 2013, toen jullie wisten dat jullie zouden vertrekken uit het land. Jullie zouden deze stukken hebben opgevraagd omdat jullie geen andere identiteitsdocumenten meer hadden nadat jullie paspoorten in beslag waren genomen. U zus zou deze drie tijdelijke identiteitsbewijzen op het zelfde moment hebben geregeld via haar 'contacten' bij de paspoortdienst. Uw zus zou ook een nieuw intern paspoort voor uw vrouw hebben bekomen, gezien de geldigheidsduur van haar vorig paspoort was verstreken (CGVS vrouw, p. 9-10). Er moet echter worden opgemerkt dat uit de stukken in kwestie blijkt dat deze tijdelijke identiteitsbewijzen werden uitgegeven op 20 juni 2013 en dat deze documenten slechts geldig waren tot 20 augustus 2013. Toen uw vrouw werd gevraagd waarom uw zus in september 2013 identiteitsdocumenten voor jullie zou hebben geregeld waarvan de geldigheidsduur op dat moment al vervallen was, antwoordde zij dat deze documenten werden geantidateerd om 'bepaalde controles te ontlopen' en omdat de 'contacten' van uw zus bang waren om de correcte datum van afgifte op de documenten te vermelden (CGVS vrouw, p. 9-10). Het opvragen van officiële documenten bij een overheidsinstantie is echter een zeer risicovolle onderneming voor personen die ondergedoken leven uit vrees voor diezelfde autoriteiten. Zelfs indien deze documenten via 'kennissen' of 'contacten' zouden worden geregeld, is er een reële kans op ontdekking, met alle gevolgen van dien. Het Commissariaat-generaal meent dat het zeer opmerkelijk en weinig geloofwaardig is dat jullie voor jullie vertrek uit Tsjetsjenië (vervallen) identiteitsdocumenten zouden hebben aangevraagd bij de autoriteiten. Op het moment dat jullie deze tijdelijke identiteitsbewijzen zouden hebben ontvangen, was de geldigheidsduur ervan al verlopen, waardoor deze documenten volledig nutteloos waren bij eventuele identiteitscontroles aan checkpoints of aan andere controleposten binnen de Russische Federatie. Het Commissariaat-generaal ziet niet in waarom jullie zo'n grote risico's zouden hebben genomen voor het verkrijgen van

documenten die volstrekt onbruikbaar zijn om zich binnen de Russische Federatie mee te verplaatsen en om mee naar het buitenland te kunnen reizen. Daarenboven moet worden opgemerkt dat u en uw vrouw opvallend vaag bleven over hoe uw zus deze documenten precies zou hebben geregeld. Jullie zeiden dat uw zus dit via haar 'kennissen' en 'contacten' bij de paspoortdienst zou hebben gedaan, maar wie deze kennissen of contacten waren konden jullie niet zeggen (CGVS, p. 29; CGVS vrouw, p. 10). Indien jullie effectief het risico zouden hebben genomen om via derden officiële documenten aan te vragen bij de autoriteiten op een moment dat jullie ondergedoken leefden, kan redelijkerwijze worden verwacht dat jullie meer zouden weten over hoe deze documenten precies werden geregeld, quod non. In dit verband moet nog worden aangestipt dat uw verhaal over de inval in uw woning in augustus 2012 niet geloofwaardig werd bevonden, zoals hier reeds uitvoerig werd beargumenteerd. Dit betekent dat er natuurlijk ook geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaring dat de Russische interne paspoorten van u en uw dochters in beslag werden genomen tijdens deze inval. Gelet op bovenstaande vaststellingen heeft het Commissariaat-generaal een gegrond vermoeden dat jullie jullie Russische interne paspoorten achterhouden om de hierin vervatte informatie (bv: datum van afgifte van het paspoort, plaats van afgifte, stempels die op een legale uitreis wijzen, enz.), die cruciaal kan zijn voor de beoordeling van uw asielrelaas, te proberen verbergen voor de Belgische asielinstanties.

In dit verband konden ook nog een aantal inconsistenties worden opgemerkt tussen de opeenvolgende verklaringen van uw vrouw betreffende een reispaspoort dat zij al dan niet in haar bezit zou hebben gehad. In het Russisch intern paspoort dat uw vrouw voorlegde (cf. stuk 2), staat een stempel van uitreiking van een reispaspoort op 5 juni 2013. Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal vertelde uw vrouw dat zij enkele dagen na jullie terugkeer uit Kazachstan, maar vóór het moment van de inval in jullie woning, een reispaspoort had aangevraagd bij de autoriteiten. Uw vrouw beweerde echter dat zij dit paspoort nooit zou hebben ontvangen omdat zij moest onderduiken na de inval in jullie woning. Ook uw zus zou er niet meer in zijn geslaagd om het reispaspoort van uw vrouw af te halen (CGVS vrouw, p. 3). Tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde uw vrouw echter iets anders. Zij vertelde toen: "Ik had als enige van de familie een reispaspoort. (...) Ik had een vrouw geld en mijn paspoort gegeven om voor een visum te zorgen. Zij is verdwenen. Ik heb haar niet meer gezien. Ik had die vrouw persoonlijk niet gezien. De zus van mijn man had dat geregeld." (DVZ verklaring, nr. 26A). Toen uw vrouw met deze uitspraak werd geconfronteerd, beweerde zij stellig dat ze nooit een reispaspoort in handen had gekregen en dat ze zelf nooit een visum zou hebben proberen regelen. Toen uw vrouw vervolgens werd gevraagd of uw zus een visum voor haar probeerde te regelen, antwoordde zij eerst: "Dat weet ik niet concreet. Maar we hebben daarover gesproken.". Na een korte bedenktijd paste uw vrouw haar verklaringen plots aan: "Jaja! Ze heeft daarover gesproken. Het paspoort heeft ze gegeven! Dan is de vrouw met het paspoort en het geld verdwenen." (CGVS vrouw, p. 4). Het spreekt voor zich dat dergelijke volatiele verklaringen niet echt geloofwaardig overkomen. Daarenboven is deze uitleg nog steeds tegenstrijdig met de eerdere verklaring van uw vrouw dat uw zus er niet in was geslaagd om haar reispaspoort af te halen. De vaststelling dat uw vrouw ongeloofwaardige verklaringen aflegde over de reisdocumenten die zij tot haar beschikking had, sterkt het Commissariaat-generaal in haar vermoeden dat jullie moedwillig bepaalde informatie over jullie reisdocumenten en over de wijze van jullie vertrek uit de Russische Federatie willen achterhouden voor de Belgische asielinstanties, wat ook verder afbreuk doet aan de algemene geloofwaardigheid van jullie verklaringen.

Wat betreft de medisch-psychologische attesten die u en uw vrouw voorlegden om jullie beweerde geheugenproblemen aan te tonen (cf. stuk 9), meent het Commissariaat-generaal dat deze attesten geen verschoningsgrond vormen voor de vastgestelde tekortkomingen in jullie relaas. Hoewel deze attesten vermelden dat u en uw vrouw geheugen- en concentratieproblemen vertonen, moet worden opgemerkt dat tijdens de gehoren bij het Commissariaat-generaal bleek dat jullie op een coherente en gedetailleerde manier over jullie problemen konden vertellen. Op geen enkel moment tijdens de gehoren kwam tot uiting dat jullie niet in staat zouden zijn om jullie verhaal te vertellen of dat jullie zich bepaalde dingen niet konden herinneren omwille van eventuele geheugenproblemen. Pas nadat u werd geconfronteerd met de verschillende tegenstrijdigheden in uw relaas over het incident in augustus 2012 maakte u voor het eerst melding van mogelijke geheugenproblemen (CGVS, p. 27-28). Daarenboven moet worden opgemerkt dat de vastgestelde tekortkomingen in jullie verhaal geen details zijn die betrekking hebben op randgebeurtenissen in uw asielrelaas. De inval in jullie woning in augustus 2012 is hét sleutelmoment in uw hele verhaal. Omwille van de slagen en bedreigingen die u toen zou hebben ontvangen, zouden jullie hebben beslist om onder te duiken en om een jaar later te vluchten uit Tsjetsjenië. De hierboven vermelde tegenstrijdigheden over het eerste en enige ernstige vervolgingsfeit dat u zou hebben meegemaakt, raken dus aan de kern van uw asielrelaas. De vaststelling dat u, uw vrouw en uw dochter meerdere flagrant tegenstrijdige verklaringen aflegden over de chronologie van dit cruciale incident is dan ook erg zwaarwichtig. In dit verband moet nog worden opgemerkt dat deze weigeringsbeslissing niet enkel gebaseerd is op tegenstrijdigheden tussen jullie

onderlinge verklaringen, maar ook op andere tekortkomingen in jullie relaas (de vaststelling dat jullie meerdere officiële documenten hebben verkregen bij de autoriteiten op een moment dat jullie ondergedoken zouden hebben geleefd, dat jullie hier geen aannemelijke uitleg voor konden bieden, dat dit gedrag bijgevolg niet te rijmen valt met jullie bewering dat jullie een ernstige vrees voor vervolging zouden kennen en dat uw vrouw bovendien bedrieglijke verklaringen aflegde over de reisdocumenten die zij in haar bezit heeft gehad) die onmogelijk kunnen worden verschoond door een loutere verwijzing naar eventuele geheugen- of concentratieproblemen.

De documenten die u voorlegde in verband met het conflict over het eigendomsrecht van uw woning, meer bepaald de klacht die uw moeder indiende bij de MVD (dd. 08/08/2011), het antwoord van de MVD op de klacht van uw moeder (dd. 23/01/2012) en het antwoord van de procureur-generaal op de tweede klacht van uw moeder (dd. 10/08/2012), kunnen niet aantonen dat u momenteel een gegronde vrees voor vervolging zou kennen in Tsjetsjenië en in de Russische Federatie. Uit deze documenten kan hoogstens blijken dat er effectief een conflict was over het eigendomsrecht van de woning, dat uw moeder verschillende klachten indiende bij voornoemde instanties en dat deze instanties de klachten van uw moeder verwierpen omdat er onvoldoende bewijzen zouden zijn dat uw woning onrechtmatig werd afgenomen. Gezien u manifest ongeloofwaardige verklaringen aflegde over de vervolgingsfeiten die het gevolg zouden zijn geweest van dit eigendomsconflict (namelijk de inval in uw woning, de slagen en de bedreigingen), maakt u het voor het Commissariaat-generaal onmogelijk om de ware toedracht van de eventuele andere problemen die u zou hebben gekend omwille van dit conflict te onderzoeken en uw vraag naar bescherming in dit opzicht correct te kunnen beoordelen.

Wat betreft de foto die u voorlegt van uzelf in militair uniform, moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal niet twijfelt aan uw verklaring dat u tijdens de Eerste Tsjetsjeense Oorlog (1994-1996) actief was als soldaat. Het is echter niet aannemelijk dat u louter omwille van dit feit momenteel zou worden vervolgd in Tsjetsjenië. Uit de informatie die aan uw administratief dossier is toegevoegd, blijkt dat de situatie in Tsjetsjenië de afgelopen 20 jaar grondig is gewijzigd. Veel strijders die toen vochten voor de onafhankelijkheid van Tsjetsjenië werken nu voor de pro-Russische Tsjetsjeense autoriteiten. Daarenboven blijkt uit uw eigen situatie en uit uw eigen gedrag niet dat u ooit problemen zou hebben gehad omdat u vocht tijdens de eerste oorlog. Nadat u in 1996 de wapens hebt neergelegd, hebt u nooit aanwijzingen gehad dat u gezocht zou worden omwille van uw activiteiten tijdens de oorlog. In dit verband moet worden opgemerkt dat u na uw vlucht uit Tsjetsjenië in 2000 nog twee keer bent teruggekeerd naar het land. In 2004 keerde u terug naar Tsjetsjenië om uw intern Russisch paspoort te laten vernieuwen. U zou toen geen problemen hebben gekend (CGVS, p. 5, 15). In 2012 keerde u opnieuw terug naar Tsjetsjenië. Zoals hier reeds uitvoerig werd aangetoond, zijn de problemen die u toen zou hebben gekend niet geloofwaardig. Na uw tweede terugkeer naar Tsjetsjenië hebt u zich bovendien opnieuw tot de autoriteiten gewend voor het bekomen van identiteitsdocumenten. Op basis van deze vaststellingen meent het Commissariaat-generaal dat u niet aannemelijk kunt maken dat u momenteel in 2014 zou worden vervolgd omwille van uw activiteiten als oud-strijder tijdens de Eerste Tsjetsjeense Oorlog in de periode 1994-1996.

De overige documenten die u voorlegde, kunnen evenmin iets veranderen aan bovenstaande appreciatie. De tijdelijke identiteitsdocumenten van u en uw dochters, het binnenlands paspoort van uw vrouw, jullie huwelijksakte en de geboorteaktes van uw kinderen, attesteren de identiteit van u en uw gezinsleden, die in deze beslissing niet in vraag wordt gesteld. Het vluchtelingenboekje van uw vrouw toont aan dat jullie bij het uitbreken van de Tweede Tsjetsjeense Oorlog naar Kazachstan zijn gevlucht, waaraan evenmin wordt getwijfeld.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten waarop u zich beroept om een vrees voor vervolging, zoals bepaald

in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat er in hoofde van uw vrouw, Y. Z. (...) (O.V. xxxxxxxx), en uw dochters, Z. I. (...) (O.V. xxxxxxxx) en A. I. (...) (O.V. xxxxxxxx), eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951.

In wat als een tweede middel kan worden beschouwd, voert verzoekende partij het volgende aan: *“Schending van de artikels 48/3, § 5, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15/12/1980 – Schending van de artikels 2 en 3 van de wet van 29/07/1991 – Schending van het artikel 17 § 2 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 dat de procedure regelt voor het CGVS alsook haar functionering - Schending van het principe van het voordeel van de twijfel waarvan de asielaanvrager van moet kunnen genieten – Gedeeltelijke en verkeerde lezing van de CEDOCA-documenten behouden in het administratief dossier – Manifeste appreciatiefout van de verklaringen van de de verzoeker nabij het CGVS – Gebrek aan het in overweging nemen van de informatie-elementen behouden in de CEDOCA-documenten met betrekking tot de “risicogroepen” in Tsjetsjenië – Gebrek aan het in overweging nemen van de CEDOCA-documenten met betrekking tot de gegeneraliseerde corruptie in de Federatie van Rusland - Gebrek aan motivatie van de weigering tot het verlenen van de subsidiaire bescherming zoals gedefinieerd door het artikel 48/4, § 2, a en b van de wet van 15/12/1980”.*

In een derde middel haalt verzoekende partij nogmaals de schending aan van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

De door verzoekende partij aangevoerde middelen worden omwille van hun onderlinge verwevenheid samen behandeld.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het tweede middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle

elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Verzoekende partij geeft een theoretische uiteenzetting met betrekking tot de Vluchtelingenconventie en het objectieve en subjectieve element van een gegronde vrees voor vervolging en komt tot de conclusie dat er gevallen kunnen zijn waarin het louter behoren tot een etnische, sociale of godsdienstige groep, rekening houdend met de specifieke omstandigheden waarin deze groep zich bevindt, de vrees om te worden vervolgd, rechtvaardigt. Verzoekende partij betoogt dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met deze elementen en principes. Verwerende partij trekt haar identiteit niet in twijfel, noch deze van haar gezinsleden, weerlegt niet op geldige wijze “*de elementen van vrees tot vervolging*” die zij heeft ingeroepen – waarbij verzoekende partij kort een overzicht geeft van haar asielproblematiek – en weerlegt evenmin op geldige wijze de mogelijkheid dat zij een risico loopt op “*zware aantastingen*”, zoals gedefinieerd in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.2.3.2. De Raad wijst er vooreerst op dat het louter herhalen van het asielrelaas niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Integendeel, het komt aan verzoekende partij toe om deze motieven met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekende partij op voormelde wijze in gebreke blijft.

Evenmin volstaat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees voor vervolging dient immers *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partij middels bovenstaande argumentatie in gebreke blijft.

Verder wenst de Raad in dit verband op te merken dat het tot de taak van de asielzoeker zelf behoort om aan te tonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Het komt verwerende partij of de Raad dus niet toe om de door verzoekende partij voorgehouden vrees voor vervolging/het lopen van een reëel risico op ernstige vervolging te “*weerleggen*”.

Ten slotte beaamt de Raad dat verwerende partij de identiteit van verzoekende partij niet in twijfel trekt. Het feit dat iemands identiteit bewezen wordt geacht, betekent echter niet automatisch dat de vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade als aannemelijk wordt beschouwd.

2.2.4.1. Verzoekende partij voert aan dat verwerende partij op geen enkele manier rekening houdt met de “*informatie-elementen*” in de landeninformatie gevoegd aan het administratief dossier en dat zij geen enkele precieze verwijzing heeft gedaan naar de pertinente bronnen die zij heeft gebruikt om de bestreden beslissing te motiveren, zich tevreden stellend met een summier overzicht van zekere elementen behouden in de landeninformatie die zich in het administratief dossier bevindt, zonder echter te verduidelijken welke elementen van toepassing zijn.

2.2.4.2. Waar verzoekende partij betoogt dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de verschillende “*informatie-elementen*” uit de landeninformatie die zich in het administratief dossier bevindt, hoewel hieruit kan worden afgeleid dat zij effectief een vrees voor vervolging of een risico op het lopen van ernstige schade heeft, wijst de Raad erop dat verwerende partij in de eerste plaats oordeelt dat de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling en dat de asielaanvragen van dergelijke personen derhalve op individuele wijze dienen te worden beoordeeld, dat uit deze individuele beoordeling echter blijkt dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht, mede gelet op de verschillende manifeste tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoekende partij en deze van haar gezinsleden en tussen de eigen opeenvolgende verklaringen van verzoekende partij, de zwaarwichtige vaststellingen betreffende de identiteitsdocumenten die verzoekende partij en haar gezinsleden voorlegden aan het Commissariaat-generaal, de inconsistenties in de opeenvolgende verklaringen van de echtgenote van verzoekende partij aangaande het reispaspoort dat zij al dan niet in haar bezit zou hebben gehad en het feit dat het niet aannemelijk is dat verzoekende partij vervolgd zou worden in Tsjetsjenië louter omwille van het gegeven dat zij tijdens de eerste Tsjetsjeense oorlog actief was als soldaat, en ten slotte dat, in acht genomen de informatie waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, de situatie in Tsjetsjenië actueel niet van die aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De door verzoekende

partij in haar verzoekschrift benadrukte informatie, die zich bevindt in het administratief dossier (administratief dossier, stuk 13, deel 1, landeninformatie), doet geen enkele afbreuk aan voormelde vaststellingen. De verwijzing naar de verschillende mensenrechtenproblemen die in Tsjetsjenië plaatsvinden, en die verwerende partij overigens niet ontkent, zo blijkt uit de bestreden beslissing, leidt er derhalve niet toe dat haar voorgehouden problemen als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Betreffende de verwijzing naar de landeninformatie door verwerende partij in verband met haar motivering dat het niet aannemelijk is dat verzoekende partij louter omwille van het gegeven dat zij tijdens de eerste Tsjetsjeense oorlog actief was als soldaat vervolgd zou worden in Tsjetsjenië, waarbij verwerende partij erop wijst dat uit de landeninformatie blijkt dat de situatie in Tsjetsjenië de afgelopen 20 jaar grondig is gewijzigd en dat veel strijders die toen vochten voor de onafhankelijkheid van Tsjetsjenië nu werken voor de pro-Russische Tsjetsjeense autoriteiten, verwijst de Raad tevens naar hetgeen gesteld is in punt 2.2.6.2..

Met betrekking tot het argument dat verwerende partij in de bestreden beslissing geen enkele precieze verwijzing doet naar de pertinente bronnen die zij heeft gebruikt om haar beslissing te motiveren, zich tevreden stellend met een summier overzicht van zekere elementen behouden in het Cedoca-document, zonder te verduidelijken welke elementen op haar van toepassing zijn, meent de Raad zich te kunnen beperken tot voorgaande uiteenzetting. Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat de informatie waarop verwerende partij zich heeft gebaseerd bij het nemen van haar beslissing – met name de verschillende gehoorverslagen, de door verzoekende partij en haar gezinsleden neergelegde stukken en de uitgebreide landeninformatie – zich in het administratief dossier bevindt en dat verzoekende partij de kans had om deze in te kijken teneinde haar toe te laten deze te weerleggen of andersluidende informatie bij te brengen.

2.2.5.1. Verzoekende partij verwijst naar de in de bestreden beslissing vermelde motivering waarom de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet kunnen volstaan voor de toekenning van de vluchtelingenstatus en werpt op dat het motief in kwestie niet enkel irrelevant is maar eveneens totaal wordt tegengesproken door *“de documenten voorgelegd door het CGVS ter ondersteuning van de bestreden beslissing”*.

Verzoekende partij geeft vervolgens een overzicht weer van haar vluchtproblematiek en benadrukt dat zij in geval van terugkeer naar Tsjetsjenië vreest te worden vervolgd, aangehouden, gefolterd en zelfs vermoord door de ordediensten omwille van haar voormalige activiteiten als strijder tijdens de eerste Tsjetsjeense oorlog, en dat uit de informatie van verwerende partij duidelijk blijkt dat al haar gezinsleden *“een werkelijk en gegrond risico lopen op een vervolging vanwege de Tsjetsjeense autoriteiten”*.

2.2.5.2. Betreft de door verzoekende partij gedane bewering dat het motief in kwestie tegenstrijdig is met de informatie waarover verwerende partij beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, stelt de Raad vast dat deze niet onderbouwde kritiek niet door de Raad kan worden gevolgd, aangezien het motief in kwestie nu net gebaseerd is op de informatie aanwezig in het administratief dossier. Uit niets blijkt dat verwerende partij foute (tegenstrijdige) conclusies zou hebben afgeleid uit de informatie waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd. Verder ziet de Raad ook niet in waarom aangaand motief irrelevant zou zijn. Ook hier verschaft verzoekende partij geen enkele toelichting.

Waar verzoekende partij wederom haar asielmotieven aanhaalt, wijst de Raad er opnieuw op dat het louter herhalen van het asielrelaas niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Integendeel, het komt aan verzoekende partij toe om deze motieven met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekende partij op voormelde wijze in gebreke blijft. Evenmin volstaat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees voor vervolging dient immers *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partij middels bovenstaande argumentatie in gebreke blijft.

2.2.6.1. In verband met de motivering in de bestreden beslissing dat het niet aannemelijk is dat verzoekende partij louter omwille van het feit dat zij tijdens de eerste Tsjetsjeense oorlog (1994-1996) actief was als soldaat momenteel zou worden vervolgd in Tsjetsjenië, stelt verzoekende partij dat uit deze motivering blijkt dat de commissaris-generaal lijkt te beschouwen dat het zou volstaan dat zij zou aanvaarden op de rol gezet te worden van de Tsjetsjeense ordediensten om vervolging te vermijden van het regime van Kadyrov. Verzoekende partij stelt dat het regime van president Kadyrov enerzijds wordt beschouwd als een totalitair regime en anderzijds zou zij gedwongen zijn hun rangen te vervoegen om

te kunnen ontsnappen aan vervolging. In dat geval zou verzoekende partij genieten van een “grijze amnestie”. Wat betreft de vraag naar “grijze amnestie” vestigt verzoekende partij de aandacht op de informatie van CEDOCA. Volgens verzoekende partij vloeit uit deze informatie voort dat, zelfs indien zij zou beslissen de Tsjetsjeense ordediensten te vervoegen, dit nog niet betekent dat zij geen enkele vervolging riskeert van president Kadyrov.

Verder meent verzoekende partij dat verwerende partij nalaat de minste informatie toe te voegen aan het administratieve dossier met betrekking tot oud-Tsjetsjeense strijders die zouden zijn teruggekeerd naar Tsjetsjenië na meerdere jaren in het buitenland te hebben verbleven en geweigerd zouden hebben om de ordediensten van president Kadyrov te vervoegen. Derhalve is het dan ook niet mogelijk om met zekerheid het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet vast te stellen indien verzoekende partij zou weigeren te werken voor de Tsjetsjeense ordediensten. Verzoekende partij wijst erop dat verwerende partij niet in twijfel trekt dat zij en haar gezin tussen 2000 en 2012 in Kazachstan hebben verbleven. Verwerende partij werpt op dat verzoekende partij in 2004 evenwel is teruggekeerd naar Tsjetsjenië om haar paspoort te vernieuwen en dat zij daarbij geen enkel probleem heeft gekend met de Tsjetsjeense autoriteiten. Verzoekende partij verwijst in dit verband naar haar verklaringen die zij op het Commissariaat-generaal heeft afgelegd. Het feit dat verzoekende partij gedurende vijf dagen in het geheim en mits het nemen van voorzorgsmaatregelen naar Tsjetsjenië is teruggekeerd, kan volgens verzoekende partij evenwel geen indicatie zijn dat zij geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet zou hebben.

Ten slotte merkt verzoekende partij nog op dat uit de landeninformatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat voormalige strijders beschouwd worden als zijnde een risicogroep en verwijst zij naar de *“Subject Related Briefing: Russische Federatie/Tsjetsjenië – Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië”* van 20 juni 2011, die zij als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (bijlage 3), waaruit blijkt dat het regime van Kadyrov zich schuldig maakt aan allerlei mensenrechtenschendingen, dat familieleden van (vermoedelijke) strijders en personen die verdacht worden van hulp aan strijders in sommige gevallen een ernstig veiligheidsrisico lopen, dat personen die via een amnestieregeling terug in het gewone leven zijn gestapt een verhoogd risico lopen op vervolging door de autoriteiten, evenals hun familieleden. Verzoekende partij merkt hierbij op dat uit deze informatie eveneens blijkt dat statistieken over het aantal slachtoffers, het aantal strijders en het aantal en soorten gewelddaden niet betrouwbaar zijn gezien de Russische autoriteiten tegenstrijdige informatie geven. Op basis van deze informatie dient dan ook besloten te worden dat verzoekende partij, in geval van terugkeer naar Tsjetsjenië, het risico loopt om te worden vervolgd, aangehouden, gefolterd en zelfs vermoord door de ordediensten omwille van haar voormalige activiteiten als strijder tijdens de Eerste Tsjetsjeense Oorlog.

2.2.6.2. De Raad merkt vooreerst op dat nergens in de bestreden beslissing gesteld wordt dat van verzoekende partij verwacht wordt dat zij zich zou aansluiten bij de ordediensten van president Kadyrov en dat zij dan geen vervolging meer zou vrezen. Wel wordt door verwerende partij opgemerkt dat uit de landeninformatie gevoegd bij het administratief dossier (administratief dossier, stuk 13, deel 1) blijkt dat de situatie in Tsjetsjenië de afgelopen 20 jaar grondig is gewijzigd en dat veel strijders die toen vochten voor de onafhankelijkheid van Tsjetsjenië nu voor de pro-Russische Tsjetsjeense autoriteiten werken. In dat licht stelt verwerende partij vervolgens vast dat uit de eigen situatie van verzoekende partij en uit haar eigen gedrag niet blijkt dat verzoekende partij ooit problemen zou hebben gehad omdat zij vocht tijdens de Eerste Tsjetsjeense Oorlog. Nadat verzoekende partij in 1996 de wapens heeft neergelegd, heeft zij nooit aanwijzingen gehad dat zij gezocht zou worden omwille van haar activiteiten tijdens de oorlog. Na haar vlucht uit Tsjetsjenië in 2000 is verzoekende partij nog twee keer teruggekeerd naar het land. Toen zij in 2004 naar Tsjetsjenië terugkeerde om haar intern Russisch paspoort te laten vernieuwen, kende verzoekende partij geen problemen. Ondanks verzoekende partij inderdaad tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal van 20 januari 2014 verklaart dat deze terugkeer *“een zeer groot risico”* was (administratief dossier, stuk 5A, gehoorverslag CGVS d.d. 20/01/2014, p. 5) dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoekende partij geen enkel concreet probleem heeft gekend. Daarentegen heeft verzoekende partij haar intern Russisch paspoort kunnen verkrijgen via de officiële instanties, en na zich persoonlijk te hebben aangemeld. Bovendien had verzoekende partij ook eerder – voor deze korte terugkeer naar Tsjetsjenië – reeds een tijdelijk attest gekregen van de Russische ambassade in Kazachstan ter vervanging van haar paspoort. Ook dit verliep zonder problemen (administratief dossier, stuk 5A, gehoorverslag CGVS d.d. 20/01/2014, p. 5). Voorts blijkt uit wat volgt dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de problemen die verzoekende partij en haar gezin zouden hebben gekend na hun terugkeer naar Tsjetsjenië. Bovendien wendde verzoekende partij zich na haar tweede terugkeer naar Tsjetsjenië opnieuw tot de autoriteiten voor het bekomen van identiteitsdocumenten. Uit dit alles blijkt derhalve dat verzoekende partij niet aantoonbaar dat zij ooit

problemen heeft gekend omdat zij actief was als soldaat tijdens de Eerste Tsjetsjeense Oorlog, noch heeft zij concrete aanwijzingen dat zij momenteel omwille hiervan gezocht zou worden.

Waar verzoekende partij stelt dat overeenkomstig de door haar aangebrachte informatie (bijlage 3) voormalige strijders en hun familie beschouwd worden als zijnde een risicogroep, wijst de Raad er nog op dat het loutere feit dat verzoekende partij zou behoren tot een risicogroep, niet volstaat om de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toegekend te krijgen. De voorgehouden vrees dient immers *in concreto* te worden aangetoond, alwaar zij, gelet op de ongeloofwaardigheid van de persoonlijke problemen die zij in Tsjetsjenië zou hebben gekend, in gebreke blijft.

2.2.7.1. Inzake de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoekende partij en haar gezinsleden betreffende het incident in augustus 2012 waarbij er gewapende en gemaskerde mannen in hun woning zouden zijn binnengevallen en waarbij verzoekende partij ernstig zou zijn geslagen en bedreigd, somt verzoekende partij in haar verzoekschrift de opeenvolgende verklaringen van haarzelf en haar gezinsleden op met betrekking tot dit incident.

Verzoekende partij meent, na onderzoek van haar gehoorverslag en deze van haar gezinsleden, dat de tegenstrijdigheden niet zo duidelijk en evident zijn als verwerende partij wil doen geloven. Immers dient men vast te stellen dat in haar verklaringen en deze van haar gezinsleden geen enkele datum van hun terugkeer naar Tsjetsjenië vermeld is. Verzoekende partij en haar gezinsleden hebben verklaard dat ze in Tsjetsjenië zijn aangekomen op 5 augustus 2012. Er is dus mogelijk een fout gebeurd in de vertaling. Dit wordt volgens verzoekende partij bevestigd door het feit dat zij verklaard heeft dat ze na hun terugkeer tijdelijk verbleven hebben bij haar tante R., waarover de verklaringen van de gezinsleden overeenstemmen.

Overigens werd door verwerende partij op geen enkele manier rekening gehouden met haar psychologische gezondheidstoestand, die geattesteerd is in een document opgesteld door dokter P., psychiater. Verder merkt verzoekende partij nog op dat haar dochter A. slechts 19 jaar is, zeer jong en dat haar verklaringen mogelijk onduidelijkheden bevatten. Het feit dat zij tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaart dat haar ouders ongeveer een week afwezig waren om vervolgens duidelijker te zijn en te stellen dat ze twee of drie dagen weg waren, is niet voldoende om te besluiten dat er sprake is van een tegenstrijdigheid. Verzoekende partij vestigt nog de aandacht op de stress die het met zich mee kan brengen voor een jong meisje wanneer ze ondervraagd wordt door onbekende personen in een taal die ze niet begrijpt. Hiermee rekening houdend, is het dan ook mogelijk dat verzoekende partij of haar dochter A. zich onduidelijk hebben uitgelaten over de datum waarop ze de woning van R. hebben verlaten. Verzoekende partij meent dat een dergelijke onduidelijkheid niet volstaat om de beslissing geldig te motiveren.

Verzoekende partij meent voorts dat geenszins uit haar verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat de agressoren zouden hebben verwezen naar de problemen van eigendom van haar woning. Uit deze verklaringen blijkt louter dat de agressoren melding hebben gemaakt van de vraag te weten wie de eigenaar van deze woning was, aangezien ze op zoek waren naar "R.", de bijnaam van verzoekende partij tijdens de oorlog. Volgens verzoekende partij blijkt evenwel nergens uit haar verklaringen dat dit verband zou houden met de vraag naar wie de eigenaar was van de familiewoning van verzoekende partij. Bovendien heeft ook haar echtgenote duidelijk verklaard dat volgens haar de reden van de problemen lag in het feit dat verzoekende partij had deelgenomen aan de Eerste Tsjetsjeense oorlog.

2.2.7.2. De Raad stelt vooreerst vast dat de door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoekende partij en haar gezinsleden geen betrekking hebben op de datum waarop verzoekende partij en haar gezinsleden zouden zijn teruggekeerd naar Tsjetsjenië, maar wel op de chronologie van de feiten onmiddellijk na hun terugkeer naar Tsjetsjenië. Zo verklaart verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal dat zij, haar echtgenote en haar moeder, na enkele dagen te hebben gelogeed bij familieleden, op 9 augustus 2012 naar hun woning zijn gegaan en dat de inval in hun woning reeds zou hebben plaatsgevonden de eerste nacht dat ze opnieuw in hun woning verbleven. Haar echtgenote beweert tijdens haar gehoor evenwel dat ze reeds op 8 augustus 2012 naar de woning zijn gegaan en dat de inval pas enkele nachten later, in de nacht van 10 op 11 augustus 2012, zou hebben plaatsgevonden. Tevens werd vastgesteld dat de door verzoekende partij gegeven verklaring tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal tegenstrijdig is met haar eerdere verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waar zij immers aangaf dat zij, haar echtgenote en haar moeder reeds op 5 augustus 2012 naar hun woning zijn teruggekeerd en dat de inval in de woning gebeurde op 10 augustus 2012, tegen middernacht. Ten slotte werd door verwerende partij opgemerkt dat ook de verklaringen van de dochter van verzoekende partij, A., hieromtrent tegenstrijdig zijn met de verklaringen van verzoekende partij en deze van haar echtgenote, daar zij bij de

Dienst Vreemdelingenzaken aangaf dat haar ouders ongeveer een week weg geweest waren om hun oude huis te gaan renoveren. Dit terwijl uit de verklaringen van verzoekende partij en haar echtgenote blijkt dat hun kinderen hooguit enkele dagen zonder hun aanwezigheid bij tante R. zouden zijn verbleven. Tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal vertelde A. dan weer dat haar ouders slechts twee of drie dagen waren weggeweest naar de woning. Het betoog van verzoekende partij dat er een fout zou zijn gebeurd in de vertaling van hun datum van terugkeer naar Tsjetsjenië, is dan ook geenszins dienstig.

Waar verzoekende partij stelt dat op geen enkele wijze rekening werd gehouden met de psychologische gezondheidstoestand van verzoekende partij en haar echtgenote, verwijst de Raad naar hetgeen gesteld in punt 2.2.10.2.. Wat betreft de opmerking van verzoekende partij in haar verzoekschrift dat het mogelijk is dat zij of haar dochter zich onduidelijk hebben uitgelaten over de datum waarop ze de woning van R. hebben verlaten, wijst de Raad er wederom op dat de vastgestelde tegenstrijdigheid niet zozeer betrekking heeft op een welbepaalde datum, maar wel op de chronologie en duur van de feiten. Immers gaf haar dochter A. tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan dat haar ouders gedurende ongeveer een week naar de woning waren teruggekeerd, terwijl uit de verklaringen van verzoekende partij en haar echtgenote blijkt dat zij slechts enkele dagen hun kinderen bij tante R. hadden achtergelaten. Nochtans kan van dochter A. worden verwacht dat zij zich over dit element niet zou vergissen, daar er toch een merkbaar verschil bestaat tussen het feit dat haar ouders gedurende een week zouden zijn weggebleven en, zoals zij later tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal aangeeft, het feit dat haar ouders gedurende twee of drie dagen zouden zijn weggebleven. De verwijzing naar de jonge leeftijd van haar dochter en de stress dat een gehoor met zich meebrengt, volstaan dan ook niet om desbetreffende tegenstrijdigheid te vergoelijken. Daarenboven is de dochter van verzoekende partij, A., op het ogenblik van de feiten een jonge vrouw van achttien jaar en derhalve zeker niet langer te beschouwen als een *infans* waardoor in redelijkheid kan worden aangenomen dat zij deze feiten bewust heeft meegemaakt en in staat is deze correct weer te geven.

Waar verzoekende partij meent dat uit haar verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken niet blijkt dat zij zou hebben aangegeven dat de agressoren hebben verwezen naar de problemen van eigendom van haar woning, merkt de Raad op dat door verzoekende partij tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken het volgende werd verklaard: *“Maar op 10/08/2012 tegen middernacht vielen er gewapende , gemaskerde in zwarte uniformen binnen. Ze waren op zoek naar R. Ik werd enorm hard geslagen en in een garage gedumpt terwijl mijn moeder en mijn vrouw in een kamer werden opgesloten. Ze vroegen ondertussen of het niet duidelijk was dat zij de eigenaar waren. Dankzij mijn paspoort hebben ze mij achtergelaten. Mijn officiële naam in paspoort is Z. Anders zouden ze mij meenemen. Ik had hen gezegd dat ik de neef was van de persoon die ze zochten.”* (administratief dossier, stuk 9A, vragenlijst). Dat de agressoren louter melding hebben gemaakt van de vraag te weten wie de eigenaar van deze woning was, aangezien ze op zoek waren naar R., zoals verzoekende partij beweert in haar verzoekschrift, is, gezien haar uitdrukkelijke verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken *“Ze vroegen ondertussen of het niet duidelijk was dat zij de eigenaar waren”*, allesbehalve plausibel. Tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal werd aan verzoekende partij volgende vraag gesteld: *“Gaven ze u een bepaalde boodschap mee? Zeiden ze iets over het huis dat u terug wilde hebben voor uw familie?”*, waarop verzoekende partij kordaat stelde dat over het huis niets gezegd werd (administratief dossier, stuk 5A, gehoorverslag CGVS d.d. 20/01/2014, p. 21). Deze verklaring is dan ook tegenstrijdig aan de eerder door haar gegeven verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

2.2.8.1. Betreffende zwaarwichtige vaststellingen door verwerende partij aangaande de identiteitsdocumenten die verzoekende partij en haar gezinsleden voorlegden aan het Commissariaat-generaal, stelt verzoekende partij dat verwerende partij meent dat de drie tijdelijke identiteitskaarten werden afgeleverd op 20 juni 2013 en geldig waren tot 20 augustus 2013, zoals blijkt uit de aangebrachte stempels. Haar echtgenote heeft desbetreffend verklaard dat deze identiteitsdocumenten werden geantidateerd. Verzoekende partij citeert vervolgens de argumenten uit de bestreden beslissing en stelt dat door verwerende partij vermoed wordt dat verzoekende partij en haar gezinsleden hun Russische interne paspoorten achterhouden om informatie te proberen verbergen voor de Belgische asielinstanties. Volgens verzoekende partij is dit deel van de motivering echter tegenstrijdig met andere informatie die wordt voorgelegd door het Commissariaat-generaal, met name dat corruptie alomtegenwoordig is in Rusland en dat het mogelijk is om het even welk document te verkrijgen tegen betaling van smeergeld. Verzoekende partij verwijst desbetreffend naar een CEDOCA-document van 2 september 2008 dat zij als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (bijlage 4). Op basis van de gehoorverslagen kan men dan ook niet anders dan vaststellen dat verzoekende partij duidelijk heeft verklaard dat, na het in beslag nemen van de interne paspoorten van haarzelf en haar dochters, haar zus stappen heeft ondernomen om voor hen een tijdelijke identiteitskaart te verkrijgen en voor haar

echtgenote een nieuw intern paspoort. Verzoekende partij meent dat het normaal is dat zij de naam niet meer kan vermelden van de contacten. Het is volgens verzoekende partij evident dat deze contacten risico's nemen en smeergeld aannemen. Deze nemen dan ook niet het risico om hun identiteit aan om het even wie prijs te geven. Het is dan ook normaal dat haar zus hierover niets gezegd heeft tegen haar echtgenote, dat haar zus deze stappen heeft ondernomen op eigen initiatief en dat de echtgenote van verzoekende partij hierover geen vragen heeft gesteld. Verzoekende partij stelt ten slotte nog in haar verzoekschrift dat de opmerking in de bestreden beslissing met betrekking tot de vervallen identiteitsdocumenten absurd is. Immers hadden noch verzoekende partij, noch haar echtgenote, noch de zus van verzoekende partij enig zicht op de datum van aflevering die zou worden aangegeven op de identiteitsdocumenten. Tevens merkt verzoekende partij op dat het gevaarlijk is om zich in Tsjetsjenië te bevinden zonder over de minste identiteitsdocumenten te beschikken, waardoor het wenselijk is om een tijdelijke identiteitskaart te bezitten, zelfs al is deze verlopen. Dit is in ieder geval beter dan geen enkele identiteitskaart te bezitten. Verzoekende partij benadrukt dat zij bovendien gedurende haar gehoor op het Commissariaat-generaal op gedetailleerde wijze de reisweg van Tsjetsjenië naar België heeft uitgelegd.

2.2.8.2. Waar verzoekende partij de eerdere verklaringen van zichzelf en haar gezinsleden herhaalt en van mening is dat haar verklaringen met betrekking tot de tijdelijke identiteitsdocumenten wel degelijk aannemelijk zijn, wijst de Raad verzoekende partij erop dat het louter herhalen van de eerdere verklaringen en de bewering dat deze verklaringen wel degelijk aannemelijk zijn, niet volstaat om de vaststellingen in de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen. Verzoekende partij dient hiertoe concrete argumenten aan te brengen, alwaar zij op bovenstaande wijze in gebreke blijft.

Verder ziet de Raad niet in hoe de opmerking van verzoekende partij dat corruptie alomtegenwoordig is in Rusland en dat het mogelijk is om het even welk document te verkrijgen tegen smeergeld, waarbij zij verwijst naar een CEDOCA-document (bijlage 4), van aard is desbetreffende motivering te weerleggen. Immers doet dit geen enkele afbreuk aan de motivering dat het opvragen van officiële documenten bij een overheidsinstantie een zeer risicovolle onderneming is voor personen die ondergedoken leven uit vrees voor diezelfde autoriteiten en dat zelfs indien deze documenten via 'kennissen' of 'contacten' zouden worden geregeld, er een reële kans is op ontdekking. Verzoekende partij maakt in haar verzoekschrift op geen enkele manier duidelijk om welke reden haar zus een dergelijk groot risico zou hebben genomen om vervallen identiteitsdocumenten te laten opmaken waar verzoekende partij en haar gezinsleden eigenlijk niets mee waren om te reizen door de Russische Federatie. Gelet op het zeer grote risico dat door verzoekende partij en haar gezin werd genomen, kan de uitleg dat het beter is om vervallen tijdelijke identiteitsdocumenten te bezitten dan helemaal geen identiteitsdocumenten te bezitten, allesbehalve overtuigen. Er kan immers van worden uitgegaan dat men enkel dergelijk groot risico zou nemen voor documenten die ook werkelijk van enig nut zijn, waardoor van verzoekende partij en haar gezin kan worden verwacht dat zij er zich minstens van zouden verzekeren dat de identiteitsdocumenten nog geldig zouden zijn op het moment van hun vertrek uit Tsjetsjenië. Dat verzoekende partij op gedetailleerde wijze de reisweg van Tsjetsjenië naar België kon uitleggen, doet op geen enkele manier afbreuk aan voormelde vaststelling.

Voorts stelt de Raad vast dat de echtgenote van verzoekende partij erg vage verklaringen aflegt wanneer haar gevraagd wordt hoe haar schoonzus de tijdelijke identiteitsdocumenten heeft bekomen. Desbetreffend verliep haar gehoor op het Commissariaat-generaal van 20 januari 2014 als volgt:

"Hoe heeft uw schoonzus die documenten precies bekomen?"

Ze had contacten, kennissen. Ze heeft veel documenten voor mij zo kunnen regelen.

Welke contacten, welke kennissen?"

Dat weet ik niet. Ik beschik niet over dat soort informatie. Ik ben lang weggeweest uit TSJ. Ik kan haar kennissen niet kennen." (administratief dossier, stuk 5B, gehoorverslag CGVS d.d. 20/01/2014, p. 10). Ook verzoekende partij wist niet concreet hoe haar zus de tijdelijke identiteitsdocumenten heeft bekomen:

"U zei dat uw zus die documenten kon regelen via kennissen. Welke kennissen?"

In de periode dat we in KAZ woonden, heeft ze altijd alles geregeld. Maar ik kan geen namen noemen omdat ik nooit iemand heb ontmoet. Als ik me niet vergis, dienden haar kennissen als tussenpersonen die voor een bepaald bedrag bemiddelden tussen haar en ambtenaren van die diensten. Voor zover ik weet had schoonbroer D. (...) ook connecties. Maar hoe ze die heeft gebruikt, weet ik ook niet. Ik heb het niet gevraagd en zij heeft er nooit iets over gezegd." (administratief dossier, stuk 5A, gehoorverslag CGVS d.d. 20/01/2014, p. 29). Derhalve blijkt uit beide hun verklaringen dat hun onwetendheid desbetreffend voortvloeit uit het feit dat zij geen verdere vragen hebben gesteld hierover aan de zus van verzoekende partij. Nochtans merkt verwerende partij terecht op dat, indien verzoekende partij en haar

gezinsleden effectief het risico zouden hebben genomen om via derden officiële documenten aan te vragen bij de autoriteiten op een moment dat zij ondergedoken leefden, redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij meer zouden weten over hoe deze documenten precies werden geregeld. In tegenstelling tot wat verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift, is het dan ook geenszins geloofwaardig dat verzoekende partij en haar echtgenote hierover geen vragen hebben gesteld. Voorts is de uitleg van verzoekende partij dat het 'evident is dat deze contacten risico's nemen en smeergeld aannemen en dat zij hun identiteit niet aan om het even wie prijsgeven' niet van aard desbetreffende onwetendheid in een ander daglicht te stellen, daar verzoekende partij en haar echtgenote hebben nagelaten naar de identiteit van de contacten van de zus van verzoekende partij te vragen, waardoor zij bezwaarlijk met zekerheid kunnen beweren dat zij de identiteit van deze personen niet konden kennen.

Ten slotte merkt de Raad op dat het relaas van verzoekende partij over de inval in haar woning in augustus 2012 niet geloofwaardig werd bevonden, waardoor er evenmin enig geloof kan worden gehecht aan haar verklaring dat de Russische interne paspoorten van haar en haar dochters in beslag werden genomen tijdens deze inval.

2.2.9.1. Met betrekking tot de vastgestelde inconsistenties tussen de opeenvolgende verklaringen van de echtgenote van verzoekende partij betreffende een reispaspoort dat zij al dan niet in haar bezit zou hebben gehad, betoogt verzoekende partij ten eerste dat verwerende partij op geen enkele manier rekening heeft gehouden met de door haar bijgebrachte medisch-psychologische attesten. Voorts stelt verzoekende partij dat haar echtgenote wel degelijk haar intern Russisch paspoort heeft voorgelegd aan de Belgische autoriteiten en volledig heeft meegewerkt. Inzake de vaststelling dat dit intern Russisch paspoort een stempel van uitreiking staat van een reispaspoort op 5 juni 2013, wijst verzoekende partij erop dat zij en haar echtgenote duidelijk en op gedetailleerde wijze hun reisweg van Tsjetsjenië naar België hebben aangegeven, dat verwerende partij niet vaststelt dat verzoekende partij en haar gezinsleden op wettelijke wijze de Schengenzone zijn binnengetrokken en dat verwerende partij op geen enkele manier rekening houdt met de onmogelijkheid voor iedere persoon die actief gezocht is en die het profiel heeft van verzoekende partij om een internationaal paspoort te bekomen. In dit licht is het loutere feit dat haar echtgenote onduidelijke verklaringen heeft afgelegd dan ook niet voldoende om te stellen dat verzoekende partij en haar gezinsleden in het bezit zouden zijn geweest van internationale paspoorten die zij niet zouden hebben voorgelegd aan de Belgische autoriteiten.

2.2.9.2. Wat betreft de opmerking van verzoekende partij dat verwerende partij op geen enkele manier rekening heeft gehouden met de door haar bijgebrachte medisch-psychologische attesten, verwijst de Raad vooreerst naar hetgeen gesteld in punt 2.2.10.2.. Bovendien, zelfs indien de echtgenote van verzoekende partij geheugen- en concentratieproblemen zou hebben, is het weinig aannemelijk dat zij niet meer zou weten of ze nu wel of niet een internationaal paspoort zou hebben gehad. Tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken stelt verzoekende partij het volgende: *"Ik had als enige van mijn familie een reispaspoort. Ik wou in Europa komen kijken hoe het hier was. Ik had een vrouw geld en mijn paspoort gegeven om voor een visum te zorgen. Zij is verdwenen. Ik heb haar niet meer gezien. Ik had die vrouw persoonlijk niet gezien. De zus van mijn man had dat geregeld."* (administratief dossier, stuk 10B, verklaring DVZ). Tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal van 20 januari 2014 verklaart zij echter dat zij weliswaar een reispaspoort had aangevraagd bij de autoriteiten, enkele dagen na hun terugkeer uit Kazachstan, maar dat ze dit nooit heeft ontvangen doordat zij moest onderduiken na de inval in hun woning. Ook haar schoonzus was er niet meer in geslaagd het reispaspoort af te halen (administratief dossier, stuk 5B, gehoorverslag CGVS d.d. 20/01/2014, p. 3). Wanneer zij geconfronteerd wordt met haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, houdt de echtgenote van verzoekende partij vol dat zij nooit een reispaspoort in handen had gekregen en dat ze zelf nooit een visum zou hebben proberen regelen. Wanneer haar vervolgens gevraagd wordt of haar schoonzus een visum heeft proberen regelen voor haar, verklaart zij echter het volgende: *"Dat weet ik niet concreet. Maar we hebben daarover gesproken. (...) Jaja! Ze heeft daarover gesproken. Het PP heeft ze gegeven! Dan is de vrouw met PP en geld verdwenen."* (administratief dossier, stuk 5B, gehoorverslag CGVS d.d. 20/01/2014, p. 4). Deze laatste verklaring is evenwel nog steeds tegenstrijdig met haar eerdere verklaring dat haar schoonzus er niet in geslaagd was om haar reispaspoort af te halen. De Raad is van oordeel dat deze flagrante tegenstrijdige verklaringen niet vergoelijk kunnen worden door de beweerd psychische problemen van de echtgenote van verzoekende partij.

Waar verzoekende partij aanvoert dat verwerende partij niet vaststelt dat verzoekende partij en haar gezinsleden op wettelijke wijze de Schengenzone zijn binnengetrokken, herhaalt de Raad dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een

poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen. Noch de commissaris-generaal, noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is evenmin de taak van de commissaris-generaal, dan wel de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Het betoog dat verwerende partij niet heeft vastgesteld dat verzoekende partij en haar gezinsleden op wettelijke wijze de Schengenzone zijn binnengetrokken, is dan ook niet dienstig.

Inzake de opmerking van verzoekende partij dat verwerende partij op geen enkele manier rekening houdt met de onmogelijkheid voor iedere persoon die actief gezocht is en die het profiel heeft van verzoekende partij om een internationaal paspoort te bekomen, merkt de Raad op dat uit onderhavig arrest blijkt dat aan het asielaanvraag van verzoekende partij geen enkel geloof kan worden gehecht. Verzoekende partij kan dan ook niet verwijzen naar deze ongeloofwaardig bevonden problemen en naar haar profiel om te stellen dat het voor haar onmogelijk is om een internationaal paspoort te bekomen.

Gelet op de zwaarwichtige vaststellingen betreffende de identiteitsdocumenten die verzoekende partij en haar gezinsleden voorlegden aan het Commissariaat-generaal, de vaststelling dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de bewering dat de Russische interne paspoorten van verzoekende partij en haar dochters in beslag werden genomen tijdens de inval in hun woning in augustus 2012 en de vaststelling dat de echtgenote van verzoekende partij ongeloofwaardige verklaringen aflegt over de reisdocumenten die zij tot haar beschikking had, sluit de Raad zich aan bij het door verwerende partij geuite vermoeden dat verzoekende partij en haar gezinsleden bewust bepaalde informatie over hun reisdocumenten en over de wijze van hun vertrek uit de Russische Federatie achterhouden voor de Belgische asielinstanties.

2.2.10.1. Omtrent de motivering van verwerende partij over de medisch-psychologische attesten die verzoekende partij en haar echtgenote voorlegden om hun beweerdde geheugenproblemen aan te tonen, en meer bepaald de opmerking dat deze attesten geen verschoningsgrond vormen voor de vastgestelde tekortkomingen in hun relaas, merkt verzoekende partij vooreerst op dat het niet correct is dat zij pas nadat zij geconfronteerd werd met de tegenstrijdigheden, voor het eerst melding zou hebben gemaakt van haar geheugenproblemen. Immers stuurde haar raadsman op 17 januari 2014 twee getuigschriften van psychiatrische opvolging, opgesteld voor verzoekende partij en haar echtgenote. Daarin staat vermeld dat verzoekende partij melding maakte van geheugenproblemen en moeilijkheden tot aandacht en concentratie. Derhalve was de commissaris-generaal wel degelijk reeds voor het gehoor van verzoekende partij op de hoogte van haar geheugen- en concentratieproblemen. Tevens blijkt uit de medische attesten de psychologische gezondheidstoestand van haar echtgenote. Verzoekende partij is van mening dat verwerende partij door haar beoordeling van de medische attesten in de bestreden beslissing haar appreciatie gelijk maakt aan deze van een professionele hulpverlener in de mentale gezondheidszorg, die op het ogenblik van het opstellen van de medische attesten reeds meerdere keren verzoekende partij en haar echtgenote gezien had in het kader van een psychiatrische behandeling.

2.2.10.2. De Raad stelt evenwel vast dat uit de gehoorverslagen van verzoekende partij en haar echtgenote blijkt dat zij hun problemen op een samenhangende en gedetailleerde manier konden vertellen. Op geen enkel moment tijdens de gehoren kwam tot uiting dat zij niet in staat zouden zijn om hun verhaal te vertellen. Het is dan ook opmerkelijk dat verzoekende partij pas wanneer zij geconfronteerd wordt met de verschillende tegenstrijdigheden in haar relaas over de inval in haar woning in augustus 2012 melding maakt van mogelijke geheugenproblemen. Het gegeven dat de commissaris-generaal reeds voor het gehoor op de hoogte was van deze mogelijke geheugen- en concentratieproblemen doet aan deze vaststelling geen enkele afbreuk.

Waar verzoekende partij verwerende partij verwijt haar appreciatie gelijk te maken aan deze van een professionele hulpverlener in de mentale gezondheidszorg, die op het ogenblik van het opstellen van de medische attesten reeds meerdere keren verzoekende partij en haar echtgenote gezien had in het kader van een psychiatrische behandeling, verwijst de Raad naar het door verwerende partij geformuleerde antwoord in haar nota met opmerkingen en sluit zich hierbij aan: *“Verweerder stelt vast dat het getuigschrift vrij summier is, niet nader bepaalt waarop deze besluiten gebaseerd zijn, maar poneert dat de angstig depressieve staat van verzoeker zeker te maken heeft met de talrijke moeilijke gebeurtenissen die hij in zijn leven meemaakte. Er wordt melding gemaakt dat de situatie van verzoeker enigszins verbeterd is, maar dat hij geheugenproblemen en aandachtsmoeilijkheden heeft. Door de bewijswaarde van het getuigschrift te beoordelen stelt de verwerende partij zich niet in de plaats van een medicus, maar vervult zij haar opdracht van de beoordeling van alle elementen van het dossier.”*

De Raad benadrukt hierbij nog dat de verschillende tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoekende partij en deze van haar gezinsleden geen details betreffen, maar zij daarentegen betrekking hebben op de chronologie van het enige ernstige vervolgingsfeit dat verzoekende partij en haar gezin zouden hebben meegemaakt, en derhalve de kern van het asielrelaas raken. De verwijzing naar de psychische problemen van verzoekende partij en haar echtgenote, ermee rekening houdend met de vaststelling dat uit de gehoorverslagen van verzoekende partij en haar echtgenote blijkt dat zij hun problemen op een samenhangende en gedetailleerde manier konden vertellen en dat nergens tot uiting kwam dat zij niet in staat zouden zijn om hun verhaal te vertellen, volstaat dan ook niet om de verschillende uitermate flagrant tegenstrijdige verklaringen te vergoelijken.

Volledigheidshalve wijst de Raad er bovendien nog op dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als samenstelling van aparte componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde flagrante tegenstrijdigheden tussen de onderlinge verklaringen van verzoekende partij en haar gezinsleden, de vaststelling dat verzoekende partij en haar gezinsleden meerdere officiële documenten hebben verkregen bij de autoriteiten op een moment dat zij ondergedoken zouden hebben geleefd en de vaststelling dat de echtgenote van verzoekende partij bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd over de reisdocumenten die zij in haar bezit heeft gehad op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas op fundamentele wijze wordt ondermijnd.

2.2.11.1. Wat betreft de voorgelegde documenten in verband met het conflict over het eigendomsrecht van haar woning, wijst verzoekende partij er vooreerst op dat verwerende partij de authenticiteit van desbetreffende documenten niet in twijfel trekt. Volgens verzoekende partij geven deze documenten aan dat de Tsjetsjeense autoriteiten geweigerd hebben om een onderzoek in te stellen over de vraag wie de eigenaar van deze woning was. Verzoekende partij verwijst opnieuw naar het CEDOCA-document dat melding maakt van bepaalde risicogroepen waaronder oud-strijders en stelt dat zij bij terugkeer naar Tsjetsjenië zal kunnen worden blootgesteld aan een arbitraire aanhouding omwille van haar voormalige activiteiten als strijder.

2.2.11.2. De Raad wijst erop dat aan documenten die ter ondersteuning van een voorgehouden asielrelaas worden bijgebracht enkel bewijswaarde kan worden toegekend voor zover deze gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat *in casu* niet het geval is. Door verwerende partij werd terecht opgemerkt dat uit de documenten in verband met het conflict over het eigendomsrecht van de woning van verzoekende partij hoogstens kan blijken dat er een conflict was over het eigendomsrecht van de woning, dat de moeder van verzoekende partij verschillende klachten indiende bij voornoemde instanties en dat deze instanties de klachten van haar moeder verwierpen omdat er onvoldoende bewijzen zouden zijn dat haar woning onrechtmatig werd afgenomen en dat verzoekende partij het voor verwerende partij onmogelijk maakt om de ware toedracht van de eventuele andere problemen die zij zou hebben gekend omwille van dit conflict te onderzoeken en haar vraag naar bescherming in dit opzicht correct te kunnen beoordelen, gelet op haar manifest ongeloofwaardige verklaringen aangaande de vervolgingsfeiten die het gevolg zouden zijn geweest van dit eigendomsconflict.

Waar verzoekende partij opnieuw benadrukt te behoren tot de risicogroep van oud-strijders, meent de Raad dat het volstaat te verwijzen naar de uiteenzetting in punt 2.2.6.2..

2.2.12. Waar verzoekende partij stelt dat artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd geschonden, wijst de Raad erop dat desbetreffend artikel als volgt luidt: *“Indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de door hem gedane verklaringen, dient hij de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren.”*. De toelichting bij het koninklijk besluit van 18 augustus 2010 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt: *“Het feit de asielzoeker te moeten confronteren met bepaalde tegenstrijdigheden betekent niet dat deze laatste opnieuw moet worden opgeroepen voor een nieuw gehoor. Dit artikel belet de commissaris-generaal overigens niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de asielzoeker niet geconfronteerd werd.”* (Verslag aan de Koning, B.S. 3 september 2010, p. 56347). De Raad merkt bovendien op dat verzoekende partij de gelegenheid heeft om bij de Raad de nodige toelichting te verstrekken met betrekking tot door het Commissariaat-generaal aangehaalde tegenstrijdigheden, maar *in casu* niet overtuigt. Ten slotte stelt de Raad vast dat verzoekende partij, haar echtgenote en haar dochter A. wel degelijk geconfronteerd werden met de vastgestelde

tegenstrijdigheden in hun verklaringen, onder meer met hun andersluidende verklaringen in verband met de inval in hun woning door gemaskerde en gewapende mannen (administratief dossier, stuk 5A, gehoorverslag CGVS man d.d. 20/01/2014, p. 27-28; administratief dossier, stuk 5B, gehoorverslag CGVS vrouw d.d. 20/01/2014, p. 10-11; administratief dossier, stuk 13, landeninformatie, kopie gehoorverslag CGVS dochter d.d. 20/01/2014, p. 4).

2.2.13. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift opwerpt dat bij twijfel aan verzoekende partij het voordeel van de twijfel dient te worden gegeven, stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat het asielrelaas nauwgezet werd geanalyseerd teneinde te kunnen oordelen of de voorgehouden feiten op waarheid berusten. Verwerende partij concludeerde om bovenstaande redenen terecht dat het asielrelaas in kwestie een ongeloofwaardig karakter kent waardoor enige twijfel niet aan de orde is.

2.2.14. Uit wat voorafgaat, dient te worden besloten dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.15. Waar verzoekende partij betoogt dat de weigeringsbeslissing geen motivering bevat met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij vergenoegt zich te verwijzen naar de nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen in Tsjetsjenië, doch brengt evenwel geen concrete elementen aan die illustreren dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat verzoekende partij met de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Tsjetsjenië betreffende de nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen aldaar – hetgeen door verwerende partij in de bestreden beslissing niet wordt ontkend – niet aantoont dat er in Tsjetsjenië een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er diensgevolge een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon kan worden aangenomen. Dit klemmt des te meer nu uit de gegevens van het administratief dossier, meer bepaald de “COI Focus: Tsjetsjenië – Veiligheidssituatie” van 24 juni 2013 (administratief dossier, stuk 13, deel 1) blijkt dat, hoewel Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van de gevechtshandelingen sterk is afgenomen gezien het gericht en gelimiteerd karakter van deze handelingen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij vooral om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door de acties beperkt. Bijgevolg is de situatie er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een “reëel” risico op ernstige schade als gevolg van “willekeurig” geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De motivering dat er actueel in Tsjetsjenië voor gewone burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een reëel risico ingevolge het binnenlands conflict wordt door de verwijzing naar de er nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen en de vaststelling dat Tsjetsjenië nog steeds niet vrij is van problemen niet weerlegd.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.16. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.17. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT